

CRISTINA ȘTEFAN

CAZ CLASAT

Sau

- Douăzeci și patru de ore în Molando -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - ianuarie 2010

Caz clasat

Sau douăzeci și patru de ore în Molando

Liniștea stătută a amiezii de iulie prăfos cuprinse toată mahalaua. În Molando, de lene, nici vrăbiile nu ciripeau.

Din curte, o zbughi puștiul speriat, strigând cât îl ținea gura:

- Mamăăă! mamăă! Moș Agapeee!

Pe la garduri și porțițe apăsură chipuri buhăite, bărbați slăbănogi în treninguri roase de murdărie și femei cu burțile ieșite hidos din capoatele matlasate încheiate strâmb, în grabă.

- Ce-i, bă?

- A murit moș Agape! Săriți!!

Rânduri- rânduri, calmi și supărați că un eveniment i-a scos din hibernarea perpetuă, porniră spre casa Chirăi unde locuia victima, cu chirie. Se aciuse la ei de câțiva ani dar era cam ciudat moșneagul. Avea bani, prea mulți pentru statutul lui de pensionar singur, uitat de neamuri și prieteni. Ea, tanti Chira, săraca, nu mai avea de nici unele, de când îi murise bărbatul la crâșma Zâniceii, madama mahalalei.

Stroiu, în uniformă, cu sudoarea năclăindu-i ceafa și gâtul, urla la cei adunați:

- Nu intră nimeni! Plecați de-aici! Și întindea banda portocalie izolatoare cazului.

- Lent Zbîrnea! Intrăm împreună! Unde-i Vultur?

Vultur avea grad de căpitan dar acum stătea calm pe etichetele din spate amuzându-se de Stroiu care, gras și împiedicat cum era, nu reușea să prindă panglica în țărugi înfipti la repezeală. Tot cădeau... și el tot înjura în barbă.

- Hai, Vulture, taică, intră băiete!

Zbârnea intră după Vultur dar câinele- lup, căpitan în poliție, se fixase într-un loc, cu privirea pironită la ușa pivniței. Fusese dresat să recunoască făptașul dar să atace numai la ordinul însoțitorului.

- Vulture, avem ceva în pivniță! Dom' maior Stroi! Veniți!

Stroi veni gâfâind și umezeala transpirației îi ieșea prin haina de doc albastră făcându-l pe Vultur să lase nasul în jos.

- Hai, Zbârneo! Jos! Repede. Ia-o înainte! Scoate arma!

Dincolo, în odaia ce dă în grădina cu regina nopții și ochiul bouului, legistul Pandele, colectă cuțitul ucigaș din rana lui moș Agape și-l puse în punga probatorie. Pe masă zăcea moșneagul cu hainele pline de sânge, cu o expresie uimită întipărită pe față. Nu era spaimă pe chipul lui, mai degrabă o uriașă mirare.

Asistenții de la Salvare intrară grăbiți și-l întrebă pe Pandele dacă e gata cu probele.

- Am declarat decesul. A murit de zece minute.

Când ridică trupul de pe masă, o mulțime de facturi, chitanțe, bonuri ascunse sub mușama își luară zborul și aterizară în balta de sânge de pe jos.

Sofica le adună cu grijă:

- Danule, o să le păstrez eu.

- Aș vrea să le văd, Sofico. Știm amândoi că boieru' i-a dat o chitanță de mână;

- De ce n-ai păstrat-o când te-a rugat? Uite, nu- i aici!

- Băăăiii! Țipă Stroi intrând brusc în cameră. Băi, cer mandat pentru voi! Unde vă treziți? Fața la perete, imediat! Zbârnea, aici!

Zbârnea n-auzea sau nu răspundea din pivniță. Danu, slab și epuizat de evenimente, se lăsă moale pe

scaun...

- Nu atingeți nimic! Băi gălbejitule, nu te face că leșini că nu ține! Auzi? Femeie, dă-i niște apă!

- Dom' maior da' purtați-vă omeneste! L-am spart noi pe moș Agape? Suntem singurele lui suflete, interveni Sofica.

- Băi, muiere, gură- spartă, acuma mergeți amândoi la secție cu mine. Ia! Fața la perete amândoi! Vă declar complici măcar!

- Zbârneaaaa, efectivele mă- ti! Ai dat de drumul oaselor acolo?

În acel moment, intră și Chira val-vartej și când își văzu feciorul tremurând cu fața la perete, se repezi la Stoiu cu mâinile întinse și fața schimonosită de ură:

- Te omor polițist porcovan!! ce ai cu copilul meu?

- Muiere, stai locului că te leg. Acuma! Copilul mă- ti e suspect! Pricepi? leși afarăăă!

Nu mai intră nimeni aici! Mama voastră de nebuni nemâncați!

Din curte se auzeau câteva bocete prefăcute:

- Un' te duci neaa Agapeeee? Aha, haaaa... !

- Că om bun ai foooost... Aaaa... !

Ambulanța demară în trombă, împrôșcând asistența cu valuri de praf fierbinte.

Precupețele se îndepărtară vociferând, copilăria se scâlămbăia în gesturi care imitau înfigerea cuțitului unii în alții...

Pruncu, rezemat de poarta de vis-a-vis pipăia buzunarul cu arma, privind tâmp spre ograda lui moș Agape.

- Zbârnea, în ce m-ai băgat, lumânările mă- ti...

Se hotărî să intre. Tanti Chira tocmai ieșea pe brânci din casă.

- Să trăiți, sunt rudă cu mortul. Oamenii aștia doi...

încercă Pruncu o explicație.

- Gura! Buletinul! Treci la perete! Zbârnea, percheziționează-l, unde dracu ești? ! urla Stroiu cu venele de la gât umflate, șiroind ca un gheizer sulfuros...

Tocmai atunci, pe poartă intrară triumfători Vultur urmat cam împleticit de Zbârnea

- Măi să fie! se cruci Stroiu. Nu v-am lăsat să anchetati pivnița? V-ați teleportat?

Eheii, catacombe spurcate, v-au scos la lumina străzii, ai? pe unde ieșirați, bă? Prin trapa Zânicăi sau prin parc.

Între timp, văzându-l pe Pruncu, Zbârnea leșină de-a binelea

- Incompetenților! Hai, împrăștierea! Cine-l cară pe Zbârnea la spital! În catacombă mirosul omoară! Vultur se gândea...

- Nu mirosul, fraiere! Nu era nici o urmă... pe-a colo n-a trecut nimeni

- Voi toți, în mașină. Muiere, îl iei pe Vultur în brațe! La secție! Tot ospiciul! Hai!

Catacombele din Molando erau medievale. Ca un labirint subteran, ascundeau istorii de veacuri. Pe acolo trecuseră averile furate, acolo stătuseră ascunși haiducii, în catacombă se refugiau megieșii în vremuri de atac și boli.

Un adevărat abataj, construit din piatră și cărămidă arsă, cu bolți rotunjite, era folosit acum de arolaci. Dar și ca depozit pentru locatarii caselor de deasupra. Era un beci comunal pentru că nimeni nu se gândise să-l declare monument istoric. Era folosit după bunul plac și după legile primului venit. Se întindea sub ulițele din Molando și avea nenumărate ieșiri, unele chiar prin casele oamenilor. Un păienjeniș. Cei care-l cunoșteau

bine erau foarte respectați în comunitatea de infractori. Stroiu era de temut, fiind as al catacombelor.

24 de ore, toți! La locul faptei de azi, Stroiu, își proclama autoritatea, urlând și nădușind întruna.

- Hai, în mașină toată șlehta! La secție! Tot ospiciul!

- Muiere, apă! Că mă găsește amocul, mama voastră de infractori. Sunteți reținuți 24 de ore. La grămadă!

Danu, mai întremat puțin, îl întrebă cu tupeu:

- Dom Stroiu, ai mandat? L-ai scris în catacombă?

Chira se uită cu mândrie la el!

Stroiu cu carafa cu apă adusă de Sofica își turna un jet peste cap...

- Bă ! Te-aș lua numai pe tine, că prea le știi pe toate, și cred că ai întors și mortul cu fața în sus.

- Nu l-am întors dom' maior. Eram afară, îl înfruntă Danu.

Tocmai atunci intră, ca furtuna, procurorul Furtun.

- Stoop! Unde-i cadavrul? Ați mișcat ceva de aici?

- Hopaaa! Venirăți, măi? Da' nu-i încă înmormântarea! Mai aveți timp!

La morgă e cazul!

- Așaa? O să scrii pe silabe în Raport, Stroiu!

- Da, dom procuror Furtun, să mă uit la ceas! Ca să nu pierd vremea cu exprimări filozofice. Hai! Plecați!

- Sofico, Chiro, hai, ca la crâșmă, înainteeee!

- Gălbejitule și tu, Neamul, treceți în spate cu Vultur. Hai că intră și ăsta în sevrăj! Îl lăsăm pe Zbârnea întâi să-i facă ăia la spital dezintoxicarea. Mai respiră?

Stroiu se gândi ce bine i-ar prinde acum o bere rece din mâna Zânicăi. O zi dementă... Și abia începuse.

Ce naiba s-a întâmplat în catacombă cu Zbârnea? Și el cunoștea toate ieșirile și culoarele ascunse. Aurolacii nu stăteau ziua pe acolo. Dar pungile cu drog, mizeria și mucegaiul puteau să omoare un neavenit.

După debarcarea lui Zbârnea la spital, tot staful crimei fu descărcat la secția de poliție nr 2. Pruncu, Danu, Chira și Sofica se priveau pieziș, bănuitori și speriați.

- Intrați! Înțepeniți aici până vă spun eu! Ia! Hârtie și pix! Până diseară sau când m-oi trezi, să scrieți de la naștere până la minutu' ăsta, tot ce-ați făcut! Clar? Voi și mortu'. Hai ! Test grilă!

- Dom Stroi, apă, nene, și pâine! Fiți oameni! îndrăzni Danu.

- Bă! Voi sunteți oameni? Japițe nemâncate și drogate! Nimic! Apă, colo la chiuvetă. Curge neagră!

Adio, Gringo! și ieși încuindu-i acolo. Vultur, într-un colț al biroului, uitat de toți, medita...

- Mi-e dor de Ivett! hauuuu... .

Pruncu rămăsese pe gânduri... Timpul i se învălmășea în minte până la acest moment neașteptat. La Zânica îl cunoscuse pe Zbârnea. El făcea afacerea cu Ivan, ucraineanul și-l duse într-o seară la crâșmă să evalueze fetele madamei. Era și Zbârnea acolo... Uneori trecea și Stroi, chipurile să verifice legalitatea în local dar el credea că era în amor cu Zânica. Afacerea cu lemnul nu-i aducea mari profituri, el intermedia numai cu distribuitorii, avea un comision acolo și el. Treburile s-au complicat când a intervenit Zbârnea cu împrumutul. Îi dăduse banii dar nu mai era convins ca îi va vedea înapoi. Zbârnea îl avea la mână cu ucraineanul, îl șantajase, împrumutul era mită pentru tăcere. Dacă ar fi reușit să vorbească azi cu el... De frică leșinase Zbârnea? N-ar fi crezut... Dar credea că moș Agape știa

ceva. Ucraineanul îi dădea bani grei lui... El era cel care asigura afacerea sus.

În mintea lui era o confuzie totală. Ucraineanul să fi fost ucigașul? Nu prea se lega raționamentul.

- Hai! Averea pe masă! În camera îmbâcsită intră Stroi, împrăștiat cât de cât!

- Declarați acuma al cui e pistolul din mașină? Ha? Era pe jos în spatele mașinii. Doar nu e al lui Vultur!

- Declarați, mă, că acuma chem torționarii și vă umflă limbile!

- Dom Stroi, era a lui Zbîrnea! I-a căzut din toc când a leșinat. Eu i l-am luat de lângă mașină! spuse Pruncu.

- Ce faceeee, măăă? Pușcăria te mănâncă! Pistolul e la Amprentare... înfunzi pușcăria! Și dacă era așa, de ce nu l-ai predat imediat? Nu eram cu tine în mașină?

Gata cer mandat. Ești arestat!

- Da' cine mai știa ce face, dom' Stroi? sări Chira, că ne ții numa' ca pe criminali! Nu trebuia să verifici mata când l-ai dus la spital, la uniformă, de mai avea pistol? Ha?

- Și eu am văzut când a căzut, dom Stroi, spuse repezit Sofica, schimbând o privire fugară cu Pruncu. Îl lingusea din priviri.

Numai Danu era departe prin gândurile lui... Stroi ieși și îi luă locul un caporal ursuz, cu o mustață de gabor ce-i ajungea pe gulerul scrobit cândva, dar înmuiat acum de sudoare.

- Dom' caporal! Permiteți? Spuse Danu

- Zi, băi!

- Dom Zbîrnea și-a revenit?

- Nu știu, băi. E la spital, la urgență. Își revine el. Da ce-ai tu cu Zbîrnea, băi gălbejitule? Mă bagi la idei!

În cămăruța strâmtă de la Poliția orașenească,

suspecții se priveau epuizați și nu prea îndrăzneau să-și vorbească.

Scriseseră abia datele de identificare și ce știau despre moș Agape.

Sofica era într-o stare de reverie, cu pixul în gură, dar numai după primele rânduri, gândul îi zburase la Agape.

Drag îi fusese Agape... Când o întâlnise în fața casei acum 5 ani, era o femeie tânără, bine legată și la cei 37 de ani, părea o fetișcană. Avea și atunci dureri mari de șale iar dinții din față căpătaseră culori maronii de la tutunul prost... Dar Agape îi spusese:

- Măi, Sofico, tu ești ca o zână pe ulița asta. Hai la mine să-ți faci un borș de pește! Las' pe barbat'tu că-ți la fabrică. Și ea se duse...

Chira o striga de după uluci:

- Târfa mahalelei! Lasă moșneagul în pace!
- Ce-i Chiro? mustăcea Agape..M-ai uitat?
- Ptiu, diavole! Taur ai fi tu! și Chira își scuipa în sân...

Noaptea, după o zi de iubit cu Agape, știa ce o așteaptă de la bărbat-su, Petre.

- Pleosc, buf, nah! Ordinară ciumafaie, te omor, fă!
- Nu da, Petre. Îți explic, băi! I-am făcut un borș de pește moșneagului. M-a plătit.
- Pleosc, buf, trosc! Ce borș, fa? Eu ce mănânc azi, nașterea mă-ții?? Poac!
- Auuu, săriți, mă omoară criminalu'!!

Sofica plângea, stropind foaia rămasă aproape nescrisă. De atunci se ducea la Agape numai noaptea și o dată pe săptămână, ziua, cu Chira lângă ea, îi făceau curat și mâncare.

Dar nopțile, of, nopțile erau viața netrăită cu Petre.

Agape era un bărbat bun, niciodată nu o bruscase și înainte de a-și face liberarea de bărbat o mai pupa, îi zicea că e frumoasă și, după, o lăsa să doarmă o oră, două, că pe la 6 venea Petre din schimb.

Agape, Agape...

Danu privea apatic pe fereastră. Nu-și venea în fire după șocul avut la imaginea lui Agape, cu cuțitul înfipt, șiroind de sânge.

În mintea lui se învălmășeau imagini din copilărie amestecate cu cele din adolescență și acum, tânăr... După moartea tatălui său pe când avea vreo 12 ani, Agape venea la școală și-i aducea bomboane în pungi maronii sau rahat învelit în celofan. Îi spunea că îi este unchi și ca mamă-sa nu trebuie să știe că-l vizitează. Când l-a luat prima dată la pescuit, la undiță, așa se forțase să tragă prada că îl smuncise și căzuse în apă.

Agape sărise imediat și îl scoase la mal apoi l-a spălat ca pe un prunc și i-a pus hainele la uscat, la soare.

- Să nu-i spui mă-tii!

Încoace, în ultimii ani, după ce-și luase slujba, vorbeau mai rar, dar când se întâmpla, prin curte sau la coadă la sifoane, tot ca pe un copil îl trata.

- Adu niște bere, Danu! Du- te la aprozar, jos, că-i mai ieftin!

Nu l-au interesat nici motivul apropierii, nici afacerile lui Agape. Știa ca vinde lemn și Mica, vară-sa, îl ajuta cu actele.

Ultima dată când îl văzuse, ea, Mica îi dăduse valijoara aceea cu bani și nea Agape îl chemase martor să semneze o chitanță de mână de 5 miliarde lei.

Ce făcuse Agape cu banii? Și Pruncu era băgat... dar după cum umbla îmbrăcat nu căpăta prea mult la afacere.

Ar fi trebuit să vorbească cu Mica cât se bălăbăniseră cu cadavrul pe acolo.

- Pot să dau un telefon, d- le caporal?
- Cui, bă?
- Unei rude, să anunț unde suntem.
- Hai, bă, 1 minut că-s în toane bune!
- Alo! Alo! Ce spui, Ghiță? Cum? Ceee? Eu sunt la Poliție! Dumnezeu!!!

- Dom' caporal, au găsit-o pe Mica strangulată. Danu se prăbuși, de data asta. Chira sări ca arsă.

- Repede! Telefonul! Dom caporal! Vă rog faceți ceva! Moare băiatul.

Trase de ușa cu putere și smulse telefonul din mâna lui Danu.

- Salvareaa? Vă rog, repede la secția 2 de poliție!! Îmi moare copilu'. Da, din Molando, tâmpiților! Lângă Tiribomba, firea- ți ai dracu!

Ceilalți, uluiți la început, săriră de pe scaune.

Vultur se învârti tacticos pe după birou și se așeză calm cu labele pe genunchii lui Pruncu, blocându-i orice mișcare. Îi mirosea buzunarul în care fusese arma lui Zbârnea și-l privea atent în ochi. Sofica îi spusese lui Pruncu șoptit:

- Vezi ce scrii de mine! Nu mă cunoști!
- Cum nu te cunosc, femeie? Nu-i Zbârnea, prietenul meu? Nu te-a cerut de nevastă și tu l-ai preferat pe bețivul de Petre? Nu i-ai distrus viața ca n-are copii și tu te țineai cu Agape de 5 ani? Mi-a spus tot.

- Pruncule, te rog, nu mă băga la belea.

- Te bag, muiere, că tu știi cine l-a omorât!

În busculada produsă, numai Vultur auzise discuția dintre cei doi și acum îl fixa pe Pruncu în ochi, înlemnit în scaun, blocat de labele puternice ale capitanului patrupe. Sofica, un pic aplecată peste Pruncu, îl ruga

șoptit să nu scrie despre ea în declarație iar Vultur își părăsi ostaticul ca să o înconjoare tandru, adulmecându- i poalele capotului din burete matlasat.

- Marș dracu' d-aci! se stropși femeia!

Ușa fu deschisă cu putere și Stroiu intră furios în cameră

- Bă! Voi v-ați rărit aicea? Unde-i gălbejitul? Io-tee eroul, vine salvarea! Care mai moare, bă! Sunteți în Orient Expres, ai? mama voastră de nemâncați! Vultur, lasă Neamul! Ce-i Sofica? Te dădeai la Neam și-a leșinat Danu? Crezi c-a puci să ieși d'acilea ca să-i faci menajul, ai?

- Hai, toată lumea pe scaunee!

- Dom' maior, raportez. S-a mai raportat o crimă! Verișoara căzutului.

- Bă, boule, zi-mi mâine! Mama ta de retardat! Hai, Vulture! Pe cai! Mergem la verișoara la probe!

De-aici nu pleacă nimeni! În juma' de oră să aveți CV-ul gata!

Un asemenea eveniment în Molando se repeta cam o dată pe an. În mahalaua uitată de lume și de legi, timpul se scurgea lent, oamenii erau de când lumea acolo, în casele lor de paiantă, cu grădini în fața verandelor, cu noroaiele ulițelor care se uscau numai în arșița verii, ca acum, transformându-le în dune de praf. Aici nu erau norme de existență, chiar capitanul Stroiu aplica legi amestecate, prelucrate în mintea lui, adaptate la comunitatea aceasta ruptă de lume și timp.

Oamenii își câștigau pâinea de toate zilele din bișniță sau muncind în alte zone ale orașului, la fabrici sau cu ziua la patroni. Crâșma era locul lor de întâlnire și acolo se puneau la cale tunurile în afaceri dubioase

cu lemn, droguri sau femei.

STAFIILE

În camera lui nea Agape, mirosea a chimicale și a sânge. Rămasă într-o dezordine ca după un jaf, cu sertarele golite pe jos, patul desfăcut, preșurile care încotro, părea locașul unei crime cinematografice de prost gust . Danu deschise șifoniera:

- Ce faci nea Agape în dulap, bre?
- Nu țin minte unde-i chitanța, măi Danu. Bani îi ținea Zbîrnea!

Mica , îmbrăcată în halatul subțire și transparent, cu părul răvășit și privirea împietrită de groază intră în cameră:

- Bre, nea Agape, măi Genu, trecu Sandu pe la mine, măi! Da' nu'ș ce am. Că nu-mi amintesc când? Ieri? Săptămâna trecută? Nu știu datele, măi! Voi știți? E iarnă? Vară? E noapte, e zi?

- Mica, dacă vii din baie ce ești așa speriată, fata tatii? o întrebă Agape, nedumerit.

Cei trei pluteau liniștiți, uitați de necazuri sau probleme muritoare. Numai Agape voia să mai rezolve din ele, nepricepând de ce nu putea apuca lucrurile și intra prin uși și pereți fără efort.

Stroiu își lua nitroglicerina și, în grabă, îl sună pe Furtun.

Nu mai avea timp de cercetarea unui nou caz de crimă. Timpul lucra în defavoarea lui.

Oricum legătura era directă între cazuri, gândi științific Stroiu. Era îndemnat de flerul lui de polițist spre catacombă. Acolo era misterul.

- Băi, armată, eu sunt în misiune de cercetare. Duceți-vă, băi, rapid la Mica acasă . Luați-l și pe Pandele! E strangulată, da!

Tre' să ajung și la spital la Zbîrnea. Cică nu-și revine! Îl ai pe Mancu? Vultur merge cu mine, da! Hai, că azi se umple morga dracu!

Vultur nu-l putea suferi pe Stroi. Simțea în el un caracter josnic, ascuns după cortina justițiarului. Eheii, de câte ori s-a prefăcut că găsește o urmă numai ca să-l lase cu botul pe labe... În câte cazuri s-a prefăcut că "vede" sau "simte" numai pentru a- i dovedi cât este de limitat... Vulturului îi plăcea să se distreze pe seama lui Stroi.

Și-acuma gândea:"păcat de Zbîrnea! Bun om la suflet." Numai un câine își putea da seama.

Stroi îl trase de lesă afară din mașină:

- Hai, capitane, gradul mă- tii! Dă- mi asasinul!
- Ham! Îți dau pe mă- ta! gândi omenește Vultur.

Porniră în josul străzii, intenția lui Stroi fiind să intre el acuma în catacombă. Căldura aburea vițele de vie de la porți iar pe băncuțele de lemn, lojele clăcii mahalalei, dormitau pisici sau căței cu inaniția în priviri.

Strada era poreclită Tiribomba tocmai pentru vizitele dese ale poliției și locatarilor dubioși.

- la să ne distrăm, își zise Vultur în gând și în dreptul crâșmei Zânicăi se smulse din lesă prefăcându-se ca apucat.

- Huoo, capitane! Că mă știam însetat, dai o bere? Sau îți arde de tăvăleală, ha?

- Vezi tu tăvăleală, mitocane!..rânji Vultur și-l mârâi nervos.

La intrare, Vultur o zări pentru prima dată!

- Mamăăă! A coborât din OZN? Ce-i cu ființa asta de la zii câinilor, pe pământ?

- Bonsoir, monsieur! Je suis perdue! Îi adresă Yvett un rafinat "ham".

- Hopaaa! ...cocoana...Taman în Tiribomba??Și n-a u venit baietii încă?

- Vulture, lasă căteaua, măi! Tre să fie a Zânicăi!

- Sar'na, Zânico! Treci la interviu, muiere!

- Vai de mine, dom Stroi! Bine-ai venit! Cu ce vă servim? Masă, casă, pat?

- Cu hârtie scrisă de data asta, Zânico!

- Da' ce-am eu, Doamne, cu omorul?

- Ai, fa! Că te-ai umplut de frați moldoveni și arabi cu Audi la năpârlita ta de poartă! Când a fost ultima dată boieru', ha? Și cu cine s-a culcat?

- A fost aseară și a vorbit cu moș Agape! Dar el a plecat pe la 11. Cum să-l culc? Ce spui mata, dom Stroi? Aici e casă selectă! Fetele mele fac dialoguri metafizice, mă'nțelegi? Au avut burse la Paris!

- Da... fi- ți-ar licențiatele! Și le-au repatriat ăia că terminaseră parizienii de bube, ai?

- Dom' Stroi nu știu nimic! Și după ce-a plecat Agape, dom' patron a ascultat Chopin cu cea mică... mă- nțelegi? Că știi că e ne'ncepută!

- Și i-a făcut cadou bișonul de la ușă?

- Nu ș' ce spuneți, dom Stroi. Ce bișon?

- Uite afară, la dama lui Vultur! Hai Zânico, adu berea și scrie, fato! Tot ce-ai spus și ce mai știi!

Când plecară de la Zânica, Vultur n-o mai zări pe Yvett în preajma crâșmei dar îi lua urma ușor... mirosea a frezii:

- Of, divina mea, te găsesc și-n labirint!...

În dreptul casei lui Moș Agape, trase supărat de lesă cu tot cu Stroiul după el. Intrară în curte izbind poarta cu putere!

- Ahaa, Vulture, dășteptul de tine, se bucură degeaba Stroiul.

Locul fiind înconjurat de cordoanele speciale, Stroiul era să nu observe bicicleta lui Mancu, bușită lângă peretele bucătăriei, printre buruieni.

Detectivul Mancu avea puteri paranormale. El vedea cu ochiul din ceafă întâmplările din Molando. De multe ori depistase infractorul după culoarea aurei suspectilor. Stroiul îl chemase în catacombă de dimineață, după ce Zbîrnea căzuse leșinat de mirosul pestilențial din subteran.

- Io- te Holmes! E la treabă în catacombă!

Intrară în camera crimei și o zări pe Yvett sărind de pe scaun, dar avu o părere fugară, de parcă nu fusese culcată pe tapițeria scaunului, ci mai sus un pic, în aer și de acolo se porni timidă către Vultur.

El se uită în sus, apoi la pat... iar în sus...

- Băi, aveți Comitet? Nu stați la morgă? întrebă Vultur membrii clanului de stafii, el, desigur deslușindu-i imediat în cameră.

- Fata mea. Lasă pisicelile! Cine-i cucoana de-i stăteai în brațe?

- C'est madame Mica... mon dieu! Quel mot coupable... i se adresă Yvett în timp ce deja se lăsa adușmeată...

- Dacă n-ai mirosi așa, aș zice că nu ești decât o pisică epilată!

- Nu ești delicat, mon chien, îi mai dădu o șansă Yvett.

- Nope! răspunse Vultur și-i fură un sărut.

Stroiu se enervă! Mancu, detectivu' stătea de la prânz în catacombă? Până acum trebuia să aibă și raportul preliminar. Și să discute cu mine, să fixeze reținuții și anchetele, mama dracului de bețivan! se duse dincolo și văzu chepengul ridicat cum îl lăsase dimineață, cu singura deosebire că din înăuntru lucea o lumină absurdă, nepământească. Era parcă vâscoasă, grea. Se sperie!

- Vulture, lasă dama! Vultur, nimic!

- Vino, câine afurisit! Vultur, nimic!

Se întoarse în camera morții dar o tresărire îi cutremură muntele de trup: Vultur mergea de la scaun la alt scaun... de la pat la scaun, privind cam la 1m, în sus, atent, câteva momente... apoi relua traseul. În dreptul patului își mișca spatele de parcă era mângâiat.

- Bă, Javră! Faci dansul împerecherii de unul singur? Ce mama dracu', mă bagi în sperieți?

- Te bag, mitocane ! Că nu-l vezi pe Zbârnea! Orbire umană, de prost ce ești! îi adresa Vultur un mârâit sugestiv.

- Vino, câine retardat! Că au venit extraterestrii la murături! Dau iama prin beciurile Tiribombeii! își pregătesc Ziua Independenței în dracii lor verzi!

În apropierea chepengului, Vultur avu o retragere ciudată. Lumina de jos îi produse o durere șfichiuitoare în tâmple. Se lipi de perete într-un scâncet înfricoșat. Yvett se apropie de el și începu să-l lingă pe bot.

Stafiile pluteau dezorientate prin cameră. Agape întreba unde-i chitanța, Mica se tot lamenta că nu știe dacă e noapte sau zi, Zbârnea se ținea aproape de Vultur să-l mângâie iar Danu medita, într-un colț de tavan, la planul de asasinat, făcând strategii.

EXTRATEREȘTRII

Câteva ore mai devreme ca stafiile să revină la locul faptei, Mancu, detectivul, își parcă bicicleta în curte și cu ordinul de percheziție fluturând în mâna dreaptă intră în casa Chirei, îndreptându-se drept spre pivnița cu bucluc. La câțiva metri în subsol dădu nas în nas cu Sandu prăvălit într-un colț cu sticla de țuică de prună ținută strâns în mână.

- Bă! Mâinile sus! Care ești?

- Eu eeuuu, dom' M Mancu! Sandu! Mă trimise Zânica după țuică! Da... am băut!

Și m-am încurcat în co coridoare..Hîc!

- Dă sticla 'ncoa! Mâinile sus! Tu l-ai înjunghiat pe moșneag, mă?

- Nu, dom Mancu... ca io-s beat de ieri. Am dormit la Zânica.

Mancu îi luă sticla și-n aplecare se lovi cu fața de zid.

Ce să vadă? Nu era zid! Intrase cu capul « dincolo ». Și deodată se declanșase sistemul... Un vuiet prelung se răspândește până la casa Zânicii dar aceasta nu-l deosebi de gemetele activităților din dormitoare, ziua fiind aglomerată la servicii.

Un ecran imens apărură în locul peretelui mușegăit și ros de umezeală.

- Băi, Sandule! Mă teleportez, handicapatule!

Flăcări reci izbucniră de jur împrejur luminându-le trupurile ca neoane. Sandu era înlemnit într-o poziție ciudată, așa cum îl apucaseră transformările materiale și psihice. Se visa pe dealurile cu vița-de-vie, agățându-se în scaieții plimbători și cântând „căsuța noastrăăă...”

În haosul luminos se ridică, din aburi de acid

sulfuric, coca unei nave spațiale... Apărură găngăniile în trapa luminată colorat, ca baloanele la carnaval..O orgă de lumini intona în bas profund:

- Sta-fi-i-le... bum, bum, sta-fi-i-le... buuuuum!
metalice note robotizate.

- E-va-cu-a-ți sta-fi-i-le... Un minut până la explozie...

Aruncătoarele de flăcări făceau imaginile orbitoare.

Scara nu mai exista, zidurile nu mai existau! Mancu și Sandu erau niște spectre luminoase înțepenite în timpul absolut. Independence day... Într-un efort incredibil, Sandu îl apucă de mână pe Mancu, îi smulse sticla și aruncă țuica înspre găngăniile!

Ca fripte, ființele superioare se prăvăliră într-un haos de tentacule, antene, ochi compuși, guri pânne și trompe hidoase.

Un culoar neașteptat se ivi și, cu Mancu în spinare, Sandu reuși să se îndepărteze înspre sud... spre ieșirea de la Zânica...

Când sosi momentul lui Stroiu să coboare în pivniță, lumina translucidă era deja atotputernică. Găngăniile rănite de țuica lui Sandu, zăceau pe jos, ridicând alene câte un tentacul sau compunându-și greșit vreun ochi sau vreo antenă.

Carnagiul văzut, l-a făcut pe Stroiu să o ia la sănătoasa dar prea târziu! Lumina îl pătrunsese deja în spirit. Vultur sesiză schimbarea imediat, făcând o piruietă grijulie în jurul muntelui de om, la ieșirea prin chepeng.

- Hai, Vulture! La Zânica, poate cazează gândacii!
Cum or plăti-o aștia? Cu verzișori de pe Lună?

Stroiu intră val-vartej în crâșmă și urlă:

- Ce-a aaa foooost aici?

- Nimic, dom Maior! Să trăiți! sări Zânica din fotoliul

roșu, languroasă...

Cred că a fost o explozie de gaze la nea Agape. Se zgudui Tiribomba dar toată lumea bine!

Că ăștia doi bețivi și scursurile societății civile ce sunt, au venit prin pivniță adineaori... și..și..unși din cap până-n picioare cu ceva strălucitor... ca de ice lips... perversii dracu!

- Zânicoooo! Clienții la control, acu' fată!

la uitee... Sandule, iaca- ți boieru', băi da-n ce hal v-aduseră fufele! Mai mâncați singuri, băi? V-aduc căruțul?

la la secție! Îmbarcareaaaa!

- Vai dom maior, da' ce bine arătați și dumneavoastră, îl linguși Zânica!

Și ochii??? V-ați pus lentile de contact aurii? Ce luminați așa? Să sting lumina dincolo? flată Zânica... în încercarea de a pactiza temporar măcar.

- Măi, muiere pierdută, taci dracu'! ochii ca ochii da' să- mi vezi erudiția! Vrei s-o vezi?

- Vai, dom Stroi, să aduc DEX- ul micuței că nu ș' dacă-i spune și așa!...

Când cei trei ieșiră, Mancu, Stroi și boieru' Sandu, fură întâmpinați de un curent rece, ce le strângea pielea și le ardea ochii... Acoperișurile caselor din Molando licăreau ca instalațiile cu beculețe la crăciun, în parcul orășenesc...

Stroi privi în întuneric spre gard... Niște mișcări ciudate ... Își bulbucă ochii și mental se concentrează o dată și încă o dată. Brusc, din ochi îi țâșniră două raze albastre, roșii, violete, portocalii. Măsura cu ele baza gardului și un foșnet ca de frunze uscate năpădi dispre gard... urmat de un ciripit... cip... cip... cip, cartela sim... resturile câtorva gânganii sclipiră în noapte. Nimeni nu le știa... Stroi se credea eroul galaxiilor

unite, deja.

La secția de poliție, cei rămași în viață, Sofica, Pruncu și Chira dormitau în căldura urât mirositoare din camera de arest preventiv... Caporalul era și el epuizat după ce le luase declarațiile, iar pe-alui Danu, o foaie albă, și-o pusese dinainte, examinând-o atent.

- Dom Caporal, am nevoie la baie! Se poate?,
intrebă politicos Puncu.

- Hai băi că-i vis-a-vis baia... ies cu tine ! Muierilor,
vă pun cătușe? și făcu un gest a lehamite.

Caporalul moleșit îl însoți pe Pruncu, și încuie ușa
în urma lor.

Imediat Chira se și repezi la Sofica

- Ticăloasă ce ești! Danu meu se zbate între viață și
moarte, Agape nu mai este... De ce nu ți-a ajuns, târfă
ce ești??

- Taci că te omor, urla Sofica, babă nebună ce ești!

- Cum i-ai omorât pe toți, ai? Zbîrbea, Danu,
Agape... Au trecut toți prin poalele tale cufurite!

- Taci că te omor, babo! Tu și prostu' de Pruncu! N-
am omorât pe nimeni, cretină ramolită! Da' pe tine te
omor. Prea mă urăști și vrei să mă bagi la apă!

O cuprinse pe Chira în brațe și îi turti fața cu sânii ei
imenși ca ugerile Joianeii.

Chira se zbatu o clipă... Nici nu apucă să
scâncească... mică și firavă nu-i trebuia decât două
minute de asfixiere.

- Dom' caporaaal... Săriți!! Îl e rău doamnei Chira...

Ajutooor... țipă Sofica înspre ușă...

Pruncu și caporalul sosiră în grabă.

- Ce-i?

**Pe scaun, Chira zăcea cu capul într-o parte...
căpătând paloarea morții...**

**- Dom caporal, eu urmez izbucni Pruncu..Dă-mi
naibii fiola!**

Iar salvareaaa...

**- Bă muiere, da' ce ți-s turtite bidoanele așa? Ți-o
căzut silicoanele de căldură?...**

**Sofica gândea... cu privirea pierdută printre gratiile
ferestrei..”. Un petic de cer... e ceeeruul sub caareeee
închisă și ea aaaa, se mistuie-n noapteeee... .tovarășa
mea... ”**

**Mancu, detectivul, ieșise de la Zânica pe șapte
cărări și, turmentat de lichidul fosforecent intergalactic
care i se prelingea, întărea, aprofunda în haine și în trup,
se duse glonț la Pandele acasă ca să constate tentativa
de crimă a civilizației necunoscute invadatoare.**

**Când apăru în ușa casei, în lumina serii ce se
așternea grijulie peste Molando, Pandele îi căzu în
genunchi:**

**- O , Doamne ! Fie- Ți Milă, eu un biet amărât...iartă,
Dumnezele !**

**- Bă, Pandele ești beat, băi? Sunt eu, Mancu! Și-i
dădu două palme să-l dezmeticească. Băi, da' nu ești
departe de adevăr... Că avurăm vizitatori extraterestri
gândaci. Au nava în catacombă!**

**Hai să-i constați la moș Agape în pivniță da' nu cred
să fi rămas acolo de beți ce erau... Hai, bă, odată! Ia-ți**

sculele de disecție. Nu știu unde dracu e poliția ! Ia dă-le un telefon de la tine...

La două străzi distanță, Vultur se smunci din lesă iarăși și alergă disperat spre culcușul cald de pe țevile centralei termice din parc unde o cazase pe Yvett pe timpul stării de necesitate, nedeclarată în Molando.

- Unde ești, noaptea mea aburindă?

- O o, Mon soleil, Vulturhe, je suis triste... et je n'ai pas chanté pour lui... .

- Ham? Pour lui, Azorel, ai? Tot cățea rămâi cu toată coafura! Se-nfurie Vultur când văzu maidanezul snob și autodidact dându-i târcoale iubitei sale.

- Băi, nădragi franțuzești! Ia d-a coala! Și dintr-o labă îl afișă pe Azor pe peretele din stânga.

- Prințesa mea, asta te costă preludiul! Common closer, fără fițe.

Pe alee se apropiau Mancu, fosforescent, și Pandele, legistul, căutând intrarea în catacombă, din spatele centralei.

- Hopaa își zise Vultur, iar e rost de distracție.

În acel moment, din tufele de liliac, își făcu apariția conlocuitorul interspațial, Gângania perfectă, cu antenele îndreptate spre Mancu, detectându-l imediat ca specie compatibilă cu ea. Mancu se răsti la arahnidă

- Vrei pachetul, gânganie? Cine ești?

- Eu, pământeanule hibrid, sunt IO... Sunt fără de spațiu, în cercul vostru strâmt;

- Ce vrei?

- Lumina sexului! Din boscheți apăru geamăna. Aveau mâinile tentacule pe capul hidos, ca într-o poziție de triade la izvor.

- Sex și bani, pământeni nenonorociți! Ați innebunit galaxia. Pe Jedi l-a costat un sistem solar ca să ajungem la voi. Vrem Tot. Vrem valoarea voastră în evoluția speciilor: Sex și bani!

Se apropiară de Mancu în mișcări învăluitoare. El luă din container hârtiile aruncate, împrăștiate, ziare și pungi de chipsuri... și cu un curaj de erou începu să le lipească de gânganii:

- Hai luați, caradaștelor! Sex pe frunte! Bani pe șolduri! Sex pe umeri! Bani pe țâțe! Sex pe burtă ! Bani pe spate!!

La fiecare atingere Mancu simțea furnicături până în umeri iar ochii începuseră a i se bulbuca. Pande se tot rotea cu bisturiul în mână în dorința de a secționa măcar un tentacul, să-l analizeze mai târziu...

În vârtejul luptei, unul din tentaculele gânganiei mai blonde îi pătrunse în gură și atunci cu o forță nebănuită, Pande reteză membrul ucigaș și se rostogoli fericit până la capătul aleii.

Gângania rănită îl ridică pe Mancu cu celalalt tentacul intenționând să-l înghită ca pe o gălușcă. În acel moment apăru Stroiu!

Din sânii mutanților tâșniră laserele binecunoscute de Mancu în catacombă, de data asta, adevărate frânghii spiederman, înlănțuindu-l. Le simțea sutele de sfârcuri pe sub coaste iar limbile lor îi intrau în abdomen, gâdilându-l rușinos. Jeturi de nectar îi umpluseră căile aeriene...

Stroiu, vrăjit de imagine reuși să strige avertizând asistența (Vultur și Yvett):

- Bii de Bombe Talipane! Vă arestez pentru sex în locuri publice, baba voastră de berberși univerzali! Ce-i aiceaaaa, băă! Ochii la bine, Abummaa!

Din umbra aleii Vultur îi privea protejând cu pieptu-i vânjos pe Yvett, care scâncea, neluată în seamă:

- Je t'aime mon en plus... Je te prie, regarde-moi! Mon Amour...

- Imediat, viața mea! Am o treabă serioasă.

Și-n următorul moment se repezi în triplu salt pe capul gănganiei aflată în exercițiu forțat de sex cu Mancu... Uluită, aceasta se retrase o clipă, moment în care din ochii lui Stroiul tâșniră razele ucigașe...

- Crăpați! fi-v-ar ouăle clocite de draci!

Cele două cadavre arătau ca după flitul pe gândacii de bucătărie, dar gelul roșiatic se tot modela, adunându-se mereu în șerpi amenințatori.

- Hai, băi de-aici, Mancule, tre sa iei pastila de ziua a doua, boule!

- Stroiule, vezi unde-i Pandele, băi... că l-au atacat primul! gemu Mancu sfârșit.

La vreo 50 de metri sub un platan, Pandele cu tentaculul în gură, zăcea în genunchi cu privirea spre cer...

Făcea incantantii într-o limbă moartă, suna a sanscrită, sau egipteana Cleopatrei... fiind total absent la ce se întâmpla în jurul lui.

Mancu și Stroiul îl apucară de subsuori... și-l târâră afară din parc:

- Băi, unde-i hidroforu'? Chiar puți, animalule! lo-te unu'! Pandele au început să-ți crească tuberculi, băi! Ți-a târnă unul de cot... Stai să-ți trag tentaculul afară, băi... să nu crape! Dacă pocnești, asta este! Un mutant mai puțin! Metamorfoza dracu' ce ești!

Târziu, în noapte, stelele sclipeau deasupra Tiribombeii, în liniștea așternută somnului.

Erau atâtea lucruri neclare în mintea lui Ghiță, soțul Micăi, cea sugrumută de dimineață. Mica lui, zăcea într-

un sertar rece la morgă, alături de Danu, Zbîrnea, Agape... patru morți într-o singură zi, și doi asasinați...

Mica lui... muncise mult în societatea lui Agape iar plata fusese pe măsură; recent își deschisese și fundația pentru cei atacați de gripă porcina și aviară, și investiseră deja miliarde în fermele de porci și găini. El se ocupa de tăieri, jumuliri, pârliri, și distribuia carnea în magazinele din Molando. Cum și cine să-i facă Micăi lui una ca asta? Anghel? Era deja mort... Danu era la Poliție la ora crimei... Și-apoi erau amândoi prea boemi pentru așa crimă... dar de ce era Mica prietenă cu Zânica? Seară de seară stateau de vorbă în camera celei mici și ne'ncepute... Ce găseau ele de împărțit?

Și câte mai știa Ghiță, se vor afla la finalul zilei din Molando...

Ușa se zgudui din țâțâni, dată de perete dintr-o mișcare!

La început crezuse că vedea pe panoramic Aliens7, tulburat fiind după ziua nebună... dar nu, creaturile țipau la el, erau Mancu, Pandeles și Stroi:

- Băi, Ghiță, hai, băi să facem o exorcizare, la morgă... Putem băiii... , avem cu ce, ia uite-aici!! Ne-am luat țeapă extraterestră, băi!

În câteva minute, ușa de la morgă fuse forțată și echipa deratizatoare, întră triumfal printre dulapurile aburinde de gheață și miros de formol...

- Bai, Pandeles, mutantule... Care- s aici? Îi mai știi?

-Agape, Zbirnea, Danu și Mica, să trăiți! Chira e la îmbălsămare.

- Ce e e cu Chira, Stroiule, întrebă uimit Ghiță...

- Io-te muri în scaun de zăduf, la Secție. Când îl dusei pe boier era mumificată gata!

- Băi, maior tâmpit. Faci tu la mititca exorcizare...

Cum să moară cinci pe zi ? Ce le-ai făcut, băi?

Din ochii lui Stroiu țâșniră razele aurii luminând morga ca ziua!

- Băi, cretinule aviar. Tu pe mine mă crezi viu? Nu vezi că te topesc acu' ca pe zahărul în tigaie... Trage dracu de sertare să-i învii pe ăștia...

Mancu și Ghiță deschiseră sertarele:

- Hai, dom maior! Omul și formula!

- Las'că știi! "Agape, angel radios!" Agape fu străbătut de un fin fior...

- Nu-i bună!... "Maestrul și Margareta!" supralicită Stroiu... Minune! Moș Agape se foi în sertar, somnoros, în schimb, Zbîrnea se ridică brusc în picioare râzând homeric:

- Vultureee! Deșteptul lu' tata, aici! Zbîrnea râdea... râdeaa... Stroiu se duse către sertarul Micăi.

Vultur gândea mângâiat de Zbîrnea:

- Ce mitocan... au trebuit gângăniile să devină și el om...

Stroiu o luă în brațe pe Mica, și fără nici o jenă, îi sărută gura apăsător, transmițându-i un jet roșu, dătător de viață. Și Mica se smunci din brațele lui confuză, cu ochii înverziți brusc și cu mâinile fluturând haotic...

- Ceee faaaci băiii, coruptul dracu', îmi siluești femeia? Necrofilul naibii, te omor, băi! sări Ghiță, ținut de Mancu și Pandele...

- Nu, boule... Da' la femei nu acționează formulele, numa' gestul, cretinule!

Între timp, Zbîrnea și Vultur testau formulele pentru Danu... care cu un zâmbet subtil, parcă dormea sub tei...

- "... de departe vezi albind" ... nimic

- "Tu ești Mircea?" ... nimic, nici o tresărire!

- " Meșter cârmaciul! Mândră corabia!" ... un fior

ușor printre genele lui Danu se ivi...

Stroiu sări în ajutor:

- "E-n toate! E-n cele sînt!" ...

Danu se ridică, frecându- se la ochi precum Cenușăreasa după vrajă!

- Băăiii... Ședință! Toată lumea la Zânica, că la secție nu mai am loc! făcu Stroiu convocarea.

Stelele se estompaseră peste Molando, și spre răsărit, o geană rozulie își clipea îndrăzneala în noapte...

Împlicații în cazul clasat prin înviere, își dormeau somnul zdruncinat în spasme de coșmar...

BOND

- Bond! James Bond!

Ușa se izbi de peretele camerei de-a cum arhicunoscută a Secției de poliție din Molando. În cadrul ei apăru bărbatul zilei, înalt, cu un corp de David, într-o piruetă reușită. Se fixă în poziția celebră, cu o fandare ușoară a genunchiului drept, cu țeava pistolului la gură, suflând un abur imaginar.

- Aaaa, God! Wow! Ptiu drace! Măiculiță! Io-te fleoșc! se auziră exclamațiile de întâmpinare ale reținuților, Sofica, Sandu, boieru' și Pruncu care arătau ca fostele stafii după o noapte de nesomn și ciudățenii.

- Mornin' lume aleasă de zei! Eu sunt Okay Tokay! Scotland Yard!

Stroiu îl întâmpină cu răceală:

- Mă bucur că de la capitală s-au mișcat rapid. Noroc cu Pentagonul!

- Ceea ce, stimabile maior, cu tot respectul pentru această țară eminentemente aviară, nu pot să afirm despre anchetă!! Eludați rezultatele anchetei din motive bahice

de aproape douăzeci și patru de ore!

- Ce poate să facă un maior molăndean, fost informator, fost grănicer, nume de cod Grizli, raportează!

- O kay! Just got it! Programul este următorul:

- Vreau o însoțitoare la locul suspect! Vreau probele moleculare după sexul intergalactic! Vreau filmările OZN- ului pe poiată. Vreau fotografiile lui Mancu de la locul exploziei cu gel extraterestru. Mai vreau înregistrările poltergeiste cu convorbirile stafiilor, vreau să-l decodați pe Vultur, și vreaaau...spuse, uitându- se seducător și excitat spre Sofica, să fac sex cu aceasta femeie! Acuum!

În două ore raporul legistului Pandele se afla pe biroul maiorului Okay Tokay și cuprindea doar câteva rânduri despre poziția lui moș Agape înjunghiat și întors cu fața în sus pe o masă de bucătărie. Pentru celelalte victime Raportul cuprindea concis data, locul declarării decesului, cauzele și data și locul învierii, omițându- se formulele salvatoare ca drept de autor înregistrat.

Două ore, Vultur vorbi cu maiorul de la Scotland Yard, despre Sofica și Zânică, foste câștigătoare ale concursului de Miss Molando, blonde perfecte! Bond avea harul comunicării câinești și îl considera pe Vultur un mare spirit mayaș reîncarnat în câine lup.

Proba moleculară, tentaculul, sosi împachetat în celofan cu raportul laboratorului alături. Se specifica, greutatea, lungimea, diametrul și puterea ejectoare. Materia organică era necunoscută.

În biroul amenajat ad-hoc la Zânică, Okay Tokay o ținea în brațe pe Mica, răvășindu-i firele rebele de pe ceafă!

-Off, scumpa mea dragă, ce dor imens mi-a fost de tine. Nu puteam să te revăd altfel.

Dar am dat un SMS lui Wodan în Galaxia Eta, și mi-a

trimis imediat fetele aici...

Sper că nu ți-au făcut rău.

- Iubitule, cinci ani de lucru sub acoperire nu crezi ca sunt destui? Dacă nu aş fi înscenat morţile, dacă nu m-ar fi ajutat Zbîrnea şi Danu, nu ne-am fi văzut nici peste 10 ani. Şi oricum Boieru a fost prins! Cei de la Roma pot răsufla uşuraţi, nu? restul reţelei va curge în mâna lor.

- Eu, iubito, regret moartea bătrânei! În rest totul a ieşit conform programului nostru. Sofica nu putea fi racolată şi a fost lăsată să acţioneze haotic. Singura greşală din plan. Dar ai fost păzită exemplar de fratele tău Ghiţă. În plus şi gelozia mea calmată. Ți- era ca un câine credincios.

- Da! Păcat! Un moment de neatenţie şi am pierdut o viaţă! Cred că Sofica oricum ar fi ucis-o! N-a iertat-o că îi interzisese lui Danu să o ia de nevastă. Mult îl iubise. Şi pe Zbîrnea l-a refuzat ca să- i fie în preajmă lui Danu. Cum nici cu Agape n-o lăsa în pace, a clacat. A găsit momentul răzbunării. Însă condamnarea ei va şterge toate celelalte ipoteze şi întrebări la caz.

- O luăm şi pe cea mică acasă, nu?

- Doar dacă a ramas ne'ncepută, iubito! Ha, ha, ha!... N-o să-i lipsească Zânicăi Chopin-ul micuţei?

- Hai, terminăm raportul către procuratură! Reţea anihilată de echipaj intergalactic sub acoperire. Rezultate strălucite! Cel pentru obiecte neidentificate îl las în grija lui Stroiu! Ha ha Ha... roboţelele lui Wodan au fost superbe... Cu Mancu, cel puţin şi-au depăşit fanteziile complet!

-Auzi, ştii ce? Nu crezi că te cam grăbeşti? Termenul tău este de patruzeci şi opt de ore! Şi- i fură un sărut...

Cuprins

Caz clasat.....	2
Sau douăzeci și patru de ore în Molando	2
STAFIILE	13
EXTRATEREȘTRII.....	18
BOND	28

Nuvele

Cristina Ștefan - 2010